

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 51.

18de december 1892.

18de aarg.

Tigger.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksempl. levers det for 40 cents, og over 25 eksempl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkomne reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En julefortælling.

(Slutning.)

Jeg slap at svare mere; thi Osa og Ota havde allerede faaet op sine store øine, og udtrykket i dem var nok til at bryde enhver modstand. Forundret saa Nelly snart paa den ene, snart paa den anden.

„Men hvor er deres forældre? Hvor har du faaet fat paa dem, og hvorfor har du bragt dem hid?“

„De kom paa stationen, uden at nogen hentede dem, og da de ikke kunde tilbringe natten i ventebærelset, og det desuden er juleaften, da man særlig skal komme børnene ihu, saa . . .“

„Hanna!“ afbrød min kone, „faa ind saa hurtigt som muligt kager og te, og sig Elisabeth, at hun skal gjøre gjæstebærelset istand. Hun maa være inde hos børnene inat; de er for smaa til at være alene. Det er jo bare en nat!“

„Ja, det er klart!“ sagde jeg lettet. „Gibbin vil sikkert imorgen tidlig indfinde sig.“ — Noget jeg forøvrigt ikke følte mig saa ganske sikker paa.

„Men er det ikke skammelig“, udbrød min kone, medens hun med moderlig omhu tog hærtøiet af børnene, „at gaa fra saadanne staller i en saa stor by som London!“

Hadde de smaa været søde med hærtøiet paa sig, saa var de det dobbelt saa meget, da de fik det af sig, og det frydede baade mig og min kone at betragte dem, medens de spiste; ikke mindst rørte det os at se den

omhu, hvormed Rosa altid sørgede for sin lille bror. Denne var imidlertid overmaade træt og søvnede paa stolen, straks han havde spist. Det var ogsaa paatide at komme ifeng, og min kone bar ham selv paa sine arme ind, medens Elisabeth tog paa armen Rosa, der ligeledes var meget søvniig.

Andet kapitel.

Da min kone kom ud igjen fra de smaa's sovokammer, vilde jeg fortælle hende i alle enkeltheder, hvad der var hændt mig paa jernbanestationen. Men til min forbauselse hørte hun ikke med videre opmærksomhed paa mig; hun var aabenbart altfor optagen af sine tanker. Først da jeg omtalte muligheden af, at det nok kunde hænde, at morgendagen kunde gaa hen, uden at nogen Gibbin indfandt sig, syntes hendes interesse at blive vakt.

„Hvad, Georg!“ udbrød hun. „Anser du det virkelig for muligt, at dette menneske i den grad kan vise ligegyldighed for sine børn! Hvis han ikke kommer imorgen, indser jeg ikke, at der er nogen sandsynlighed for, at han overhovedet nogen gang vil komme.“

„Ogsaa derpaa maa vi være forberedte. I saafald tænker jeg, vi faar beholde dem hos os, til julen er over. Det vilde være umuligt for mig nu i julen at overgive dem til fattigvæsenet.“

„Til fattigvæsenet! Hvem taler om fattigvæsenet?“ svarede min kone i en heftigere tone, end jeg ellers var vant til at høre hende tale.

„Jeg vilde blot dermed sige, at vi ingen forpligtelse har til at forsørge andre folks børn, og at vi i værste fald faar søge at blive kvit børnene paa en eller anden maade.“

„Blive dem kvit!“ gjentog Nelly med skjærende skarphed. „Hvem vil blive dem kvit? Hvis en katunge forvilder sig til vort hus, beholder vi den, fordi man siger, at det bringer velsignelse med sig; men er ikke saadanne børn i og for sig en velsignelse?“

O Georg", fortsatte hun i en blødere tone, „jeg ved jo, at du ikke mener det ondt med de smaa; ellers vilde du overhovedet ikke bragt dem med; men hvis du havde seet, hvad jeg netop har været vidne til, vilde du ikke kunne tale et haardt ord om dem. Da Elisabeth og jeg havde klædt Oskar af henne ved ovnen, og han stod der i sin lille skjorte, sagde han: „Hvor er Osa?" I et nu var han henne ved hendes side, slog armene om hendes hals og sagde: „bede!" Jeg troede først, at han kun havde villet have hende til at hjælpe sig op i sengen, og flammede mig over, at han havde huffet paa, hvad jeg havde glemt. Begge knælede ned og bad. Rosa fremsagde høit og lydelig fadervor, om hun end ikke kunde udtale alle ordene ordentlig; aldrig har jeg hørt fadervor saa hjertelig bedet fra nogen prædikestol. Og Oskar søgte at bede ordene efter hende. Det var for mig, som om englene i himmelen maatte afbryde sin sang for at høre paa de smaa — det var mere end en prædiken at se paa dem. Og saa lagde de sig ned og sovne ind arm i arm."

„Men Nelly, dette er dog slet ikke noget at græde over. Det viser blot, at de har faaet en god opdragelse."

„Men de har ingen mor!" hulkede min kone. „Tænk dig saadanne skabninger uden mor og med en far som denne Sig — Sig — Gibbin!"

„Jeg ved ikke, om denne Gibbin skal være deres far, og hvoraf ved du, at de ikke har nogen mor?"

„Fordi de ikke bad for hende. Tror du, at de havde villet undladt det, hvis de havde haft nogen? Gud velsigne os begge og gjøre os gode', var alt, hvad de sagde foruden sit fadervor."

„Og det var ogsaa fuldkommen nok", sagde jeg.

„Sjovist er det fuldkommen nok", svarede min kone, „og han har ogsaa gjort dem gode som guld."

Uvillkaarlig bragte ordet „guld" mig til at tænke, hvilke udgifter de kunde komme til at bringe os. „Heldigvis har vi", sagde jeg, „penge nok til at kunne forsørge de smaa, hvis de virkelig skalde være blevne forladte af sine."

„Na, det er vel ingen grund til at haabe det", svarede Nelly, som om det, at børnene kunde være udsatte, skalde være noget altfor deiligt til, at hun kunde tro det. „Gibbin kommer vel sikkert imorgen for at afhente sin eiendom som et eller andet pagods. Hvis ikke, maa vi naturligvis gjøre sagen bekjendt. Vi maa isaafald ogsaa aabne deres kuffert; deri maa vi vistnok finde noget, som kan sige os, hvem de er, saa vi kan saa bragt dem tilbage til deres slegtninge. Al, Georg, du ved ikke, hvor tungt det vil blive for mig."

Nu først opdagede jeg, at min Nelly, som selv ikke havde nogen børn, havde gaaet og baaret paa en brændende længsel efter saadanne smaa skabninger, der saaledes kan knyttes fast til en kvindes hjerte, at de bliver ligesom et med hende.

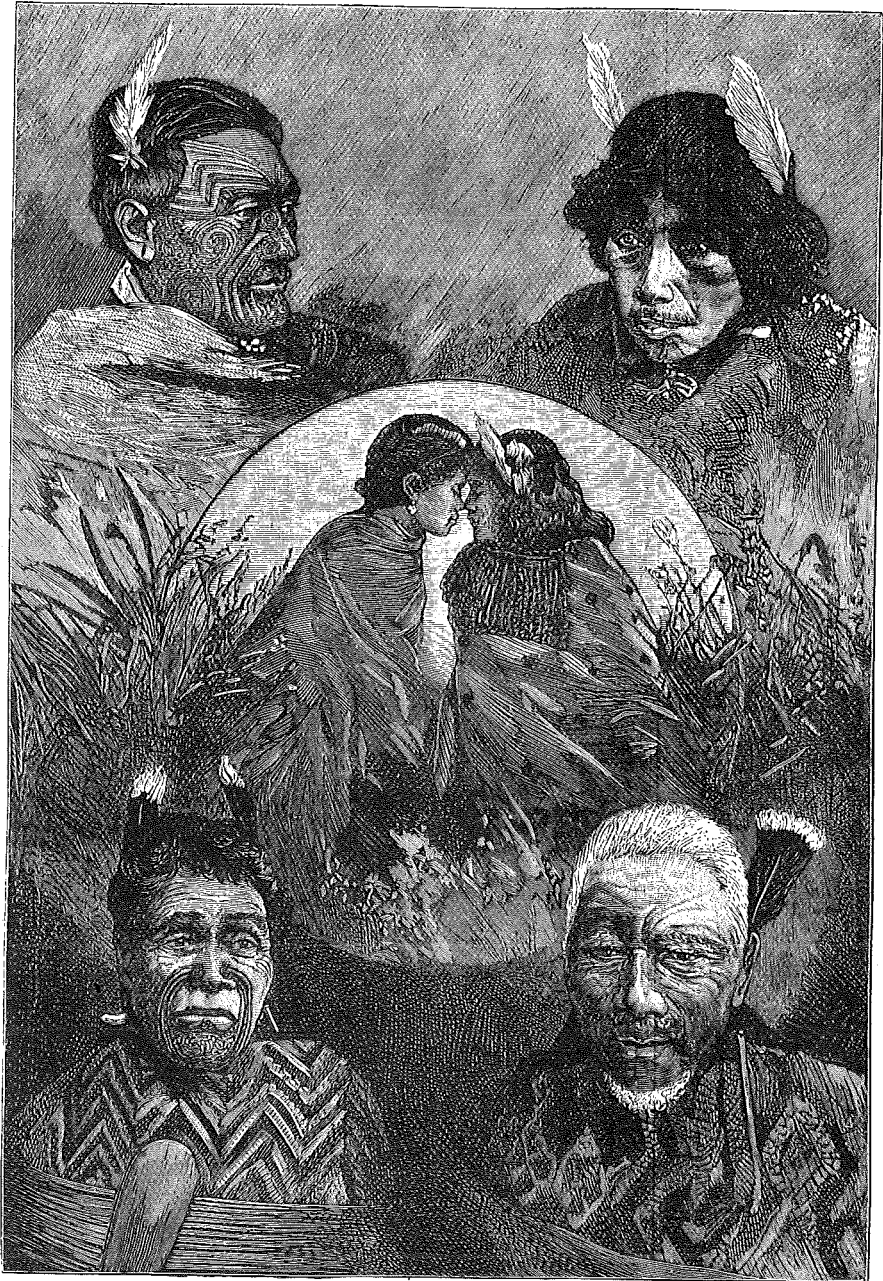
„Men, kjære kone", sagde jeg venlig, „om Gud har negtet os børn, saa har han givet os saa meget andet godt, og hvis du gjerne vil tage dig et barn . . ."

„Nei", afbrød hun mig hulkende, „det har jeg ingen lyst til. Men her er det, som om Gud selv har sendt os disse børn og det paa en juleaften, og du saa, hvorledes den lille strakte armene ud mod mig, som om jeg var hans virkelige mor."

Den næste morgen maatte min kone ud for hos vore naboer at saa laant noget legetøj til de smaa, og saa vilde hun have Rosa med i kirken. Den lille havde ingen lyst til at stilles fra sin bror, og kun løftet om at saa høre den deilige kirkemusik bragte hende tilsidst til at give efter. At manges øine var rettede paa os i kirken, da vi viste os der med en liden pige ved haanden, kan man nok forstaa; men Rosa sad der saa stille og lyttede til sangen og prædiken. Ingen

Fryttsælgerste.

Fra Ny-Seland.

af de malte engleanfigter i kirken syntes os halvt saa smukke som hendes.

Om eftermiddagen gik jeg hen paa stationen for at høre, om Gibbin havde indfundet sig. Stationsmesteren rystede paa hovedet og mente, at det hele var en list for at blive hørnene kvit.

„Tror De virkelig det, hr. stationsmester?“

„Ja, jeg tør sikkert sige, at De vil blive hængende ved dem, indtil De finder det passende at overgive dem til fattigvæsenet.“

Jeg var saa optagen af tanken paa de smaa, at jeg næsten havde glemt at tage med pakken med julepresent til min kone, hvilken nu var kommen frem og laa hos stationsmesteren.

„Tusend tak, min kjære“, sagde Nelly, idet hun tog imod den. „Men fik du nogen rede paa denne Gibbin?“

Jeg fortalte, hvad stationsmesteren havde sagt, og siden om aftenen, da de smaa var sovne, besluttede vi at aabne deres kuffert, om vi muligens af dens indhold kunde faa nogen oplysning. Den var ikke stængt, saa der behøvedes ingen nøgel. Skjælvende tog min kone op det ene klædesplag efter det andet. Linnedtøjet var kun merket med fornavnene Rosa og Oskar.

„Men hvad er det?“ udbrød hun tilsidst, da hun var kommen til kuffertens bund. Her var fæstet et stort papir, om hvis rand en ugøbet haand havde forsøgt at tegne en sort rand, og i midten stod der skrevet: „Forbarm eder over de moderløse!“

„Gud være lobet, saa tilhører de os!“ sagde Nelly bevæget. Jeg betragter dem som en Guds gave og vil beholde dem.

„Næsten en spøgelseshistorie“ forklares.

„Nei, hvor haardt du har sovet, Julius“, sagde den næste morgen moderen, da de sad og spiste frokost. „Det var jo næsten umuligt at faa vækket dig; du maa have

sprunget forstrækkelig meget igaar; du har jo endnu ikke rigtig faaet søvnen af øinene!“

„Det varede saa længe, før jeg sovne!“

„Hvorfor sovne du saa sent da?“ spurgte tanten. „Var sengen ikke god? Eller var det, fordi du er uvant med at sove borte?“

Julius følte sig noget forlegen. Han syntes imidlertid ikke, at han kunde lade være at fortælle nattens oplevelser, skjønt han fra begyndelsen af var ræd for, at ingen vilde tro ham. Han fortalte altfaa, hvad han havde hørt.

„Det er vor lille natklokke“, sagde tanten, „det bedrøver mig at jeg igaar ikke tænkte over, at den undertiden falder paa at vandre omkring, ellers havde jeg sagt dig det; thi sandsynligvis har du følt dig en del urolig.“

Julius var for ærlig til at benegte, at han havde følt sig urolig. Men hvad var dette for en „liden natklokke“? „Hvad er det?“ spurgte han.

„Det er — —“, begyndte Emilie, onkels ældste datter — „det er vor —“

„Holdt!“ raabte onkelen. „Det er vor lille natklokke“. Julius skal siden faa vide, hvad det er. Jeg tænker, at han før middag skal lære den nærmere at kjende, men indtil da skal I alle tie bommende stille derom.“

Senere fik Julius lov til at være med sin onkel en spadseretur; onkelen skulde se efter, hvorledes alting stod paa ager og eng og give befalinger til arbejdsfolkene. Han blev længe ude paa marken, og det var blevet henimod middagstider, da han atter gik hjem. „Nu skal vel maden smage godt efter den lange tur“, sagde onkelen.

„Men hvad bliver det af den lille natklokke?“ tænkte Julius.

„Kom“, sagde onkelen, da de atter var paa gaardstunet. „Nu skal vi ned i stalden en tur.“

Efterat de var komne derned, sagde onkelen, at de skulde holde sig rolige en stund, og naar Julius bovede at røre blot det

mindste paa sig, hørtes der fra onkelen: „Hys, hys!“

Julius kunde ikke begribe, hvad dette skulde betyde — men da hører han med engang de samme svage ringende, klingende toner, som havde forstrækket ham saa om natten, og snart efter faar han øie paa en rotte — en stor, tyk, fed, velnæret rotte, og om halsen havde rotten et baand, hvori der hang en liden hjelde, hvorfra de klare, om end svage toner kom. Rotten løb frem og tilbage i stalden, var snart i krybberne og snart paa gulbet. Det var netop den samme lyd, som gutten havde hørt paa sit sove-kammer om natten.

„Er det lille natklokke?“ hviskede han sagte til onkelen. Rotten havde hørt hans stemme og saa kjækt og modig op paa de to menneskestikkelser uden at lade sig skræmme og fortsatte derefter rolig sin gang.

Snart efter forlod onkelen og Julius stalden og gik ind i huset, hvor allerede alle var samlede for at spise middag.

„Nu ved jeg, hvem 'lille natklokke' er!“ raabte Julius til sine forældre. „Onkel har vist mig den ude i stalden. Det er en rotte, en stor, fed rotte, som ikke er det mindste bange, og som har paa sig et halsbaand med en hjelde i.“

Gaarden var løst. Rotten var engang bleven fangen i en stor fælde. Gaardens tjenestegut havde da fundet paa at holde den fangen i et bur af staalkraad, hvor den fik overflod af mad. Da dyret havde overbundet noget af sin frygtfomhed, havde han hængt paa den et halsbaand med en liden bitte hjelde i, og efterat have ladet den have den paa i buret nogle dage, havde han ladet rotten slippe fri.

Alle husets folk var enige i, at rotten siden havde været til ikke liden nytte; den frøb ind i rottehullerne og skræmte med sin ringlende klokke sine kamerater, og siden „lille natklokke“ var begyndt at løbe omkring, havde huset og stalden været nogenlunde forstaaet for rotter.

Den rige og den fattige.

Hn fornem mand, som var rig paa jordiske ting, men fattig paa gudsfrøgt og tro, gik en aften ud at spadsere. Hans gang førte ham forbi et gammelt, daarligt hus, hvor der boede en fattig mand med mange børn. Han hørte nogen tale høit inde i huset; han stansede og hørte efter og fik til sin forundring erfare, at den fattige mand bad og frembar taktsigelse til sin himmelske fader for hans store barmhertighed mod ham, for klæder og dagligt brød.

„Men hvorledes“, sagde den rige ved sig selv; „den fattige mand takker Gud for føde og klæder, og jeg, som har disse ting i overflod, tænker aldrig paa at takke ham!“

Suld af stamfuldhed styndte han sig hjem. Fra dette øieblik af lærte han at se sit liv i Guds ords lys. Han besluttede at vende om til Gud, som han af kjærlighed til denne verden havde vendt ryggen, og han holdt sit ord. Hans følgende liv blev en daglig gudstjeneste og en uophørlig taktsigelse for de velgjerninger, som han havde faaet af Herren, og han glemte derfor heller ikke at gjøre vel imod den fattige mand, som i Guds haand havde været midlet til hans ombendelse.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forstudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 eller 1891 eller 1892 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1893. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Det afrevne blad.

En missionær blandt hedningerne besøgte en søndag morgen en ung mand, der laa syg, og paa sit spørgsmaal til den sng, om han kendte Jesu religion, svarede denne: „Ja, jeg ved, at jeg skal gaa op til Jesus,“ og stikkende sin haand under hovedpuden, trak han frem et omhyggeligt sammenlagt stykke papir, som han udfoldede med megen forsigtighed og læste det 3die, 4de og 5te vers af Davids 24de salme. „Jeg ved saameget,“ sagde han og rakte det afrevne blad til missionæren. Dette blad af livets træ havde været hans trost under hans mange trættende og ensomme timer, og Guds aand havde velsignet disse ord for hans hjerte. Efter en omhyggelig undervisning i de kristelige sandheder forlod missionæren ham med tak til Gud.

Fra Ny-Seland.

(Med billede.)

Det er nogle ny-selændere, I ser paa det ene billede idag. De hører til et folk, som før i tiden var anset for at være blandt de skrækeligste menneskædere paa jorden; mere end et stibsmandskab er bleven dræbt og opspist af disse vilde mennesker.

Nu er øerne en engelsk koloni, kristendommen har faaet stor udbredelse der, og den fordums raahed og vilddhed er borte. Den indfødte befolkning kaldes maorierner; de er et lærvilligt og begavet folk og vakttere og kraftigere end de fleste af de australiske øers boboere. Som man kan se af billedet, bruger de at tattovere sig eller som pryð

indridse forskellige figurer i huden, ligesom de ogsaa ellers ser ud til at have lyst til at pynte sig med fjære og paa anden maade.

Den indfødte befolkning paa Ny-Seland er forøvrigt i stadigt aftagende, medens den indflyttede europæiske befolkning stadig vokser; de sidste er allerede ti gange flere end de indfødte, der ligesom indianerne i Amerika ser ud til efterhaanden at skulle uddø.

Ny-Seland ligger i sydøst for det australliske fastland; det bestaar væsentlig af to store øer og er anset for at have et behageligt klima. Ogruppen opdages for omtrent halv tredjed hundrede aar siden af hollænderen Tasman, men er først i vort aarhundrede kommet i videre berøring med europæerne.

En haand fuld rosiner.

Barnet: „Mama, faar jeg lov til at faa nogle rosiner?“

Moderen: „Ja, du kan tage en haand fuld.“

Barnet: „En haand fuld! Kan ikke du heller give mig da, mama, for du har større haand.“

Opløsn. paa gaadespørgsmaal i nr. 49.

1. Brændenesken.
2. Bliffet.

Bogstavgaade.

2 11 7 14 er en by i Nordafrika. 7 6 5 14 er en by i Arabien. 3 4 2 8 og 10 2 11 6 et par nyttige stuemøbler. 14 2 11 6 en himmelegn. 4 11 5 et tal. 1 2 14 og 2 8 5 mandnavne. 7 14 14 5 et kvindenavn. 9 12 8 og 11 5 14 navne paa dyr. 9 14 5 er kold. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 en snebrø i Norge.

S H.